

Vandet virkelig kan ledes bort. — Jeg har set Hundreder af den Slags Tilfælde — og det har til Følge, at man næsten aldrig kan holde Taget tæt, Vand og Fugtighed staar nede ved Skorstenen og opløser Murforbandet mellem Murstenene, ja, undertiden selve Murstenene, saaledes at man i Virkeligheden faar mere eller mindre halvraadne Skorstene, hvad vi vilde være fri for, naar vi havde enkelt Mur, muret af gode, akkurate, solide Sten, afpassede baade indvendigt og udvendigt saaledes, at de kunde holde Vandet, og saa blev man ogsaa fri for den kolossale Vægt paa Skorstenens Overdel. Hvad det efter min Mening gælder om ved Skorstenes Opmuring ved Tagrygningen, er, at man kan være sikker paa, at man har faaet den opmuret af Mursten, som for det første ere solide og uopløselige, og for det andet virkelig akkurate og vel afpassede, saaledes at der ingen Fare bliver for, at der skal komme Aabninger mellem Stenene, selv om Murforbandtet skulde opløses. Naar man har daarlige, vrængede, uvinkelrette Sten, vil der altid blive større Aabninger, men har man gode Formsten — skaarne Sten kaldes de vist — saa kan man mure med saa godt som intet Mellemrum mellem Stenene og med Garanti mod, at Mus eller lignende kunne gaa igennem.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg anbefaler det kommende Udvalg at se saa vidt muligt at faa en god og praktisk Lov nu; thi det har sikkert stor Betydning baade for Bygningsvæsenet paa Landet og i det hele taget for de overhaandtagende Ildebrande.

Justitsministeren (Alberti): Den Forhandling, som nu har fundet Sted, viser, at det foreliggende Lovforslag omfatter et Emne, der fra alle Sider møder den største Interesse, og det er jo i og for sig ikke underligt. Naar man ser hen til — som det oplyses i Anmærkningerne til Lovforslaget — at der i Løbet af de sidste 9 Aar er i Landdistrikterne gaaet op i Luer Værdier til over 36 Mill. Kroner, altsaa for 4 Mill. Kroner eller derover om Aaret, saa er det jo ganske naturligt, at man, naar et Lovforslag som dette kommer frem, opkaster det Spørgsmaal, om og i hvilken Grad de Bestemmelser, som Lovforslaget foreslaar, eller andre Bestemmelser, som man kunde indføre deri, kunde være i Stand til at formindske det store Brandskadetab, vi her i Landet lide under. Jeg tror nu paa ingen Maade — og det er der vel over-

hovedet ingen, der tror — at dette Lovforslag, naar det blev til Lov, skulde kunne afskaffe Ildebrande; men hvis det kunde virke hen til nogen Nedgang i Ildebrandene, selv om det kun var med en Femtedel eller en Tiendedel, vilde jo allerede meget betydeligt derved være vundet, og sikkert turde det dog være, at hvad der er sket i tidligere Tid i Retning af Ildebrande, maa indeholde en Lære om, at man ikke bør lade det blive ved at gaa, som det hidtil er gaaet, hvor det virkelig uden Overdrivelse tør siges, at baade Brandvæsenet og Brandtilsynet ude paa Landet er mere eller mindre — det er naturligvis forskelligt i de forskellige Egne — faldet i Søvn. Meget vilde naturligvis kunne opnaas allerede ved at foranledige, at de nugældende Lovbestemmelser bleve bedre overholdte end tidligere, og i saa Henseende har Justitsministeriet ogsaa, som i Anmærkningerne oplyst, i afvigte Foraar gjort, hvad der kunde gøres, idet Overholdelsen af de gældende Bestemmelser ved et Cirkulære er bleven nøjagtig indskærpet alle vedkommende. Men samtidig dermed har det maattet erkendes, at de gældende Bestemmelser, selv om de blive bedre overholdte end hidtil, dog i sig selv ikke ere bedre, end at de nok kunde trænge til en Forbedring. Det er jo vel blevet sagt fra enkelte Sider, at det, vi trænge til, i og for sig ikke er en bedre Brandpolitilov, men derimod, at Brandforsikringerne selv skulde lære at tage Skeen i en anden Haand, lære, at det ikke gaar an, at de vurdere og derigennem assurere Bygninger alt for højt, eller at de udbetale alt for flotte Brandskadeerstatninger. Hvad nu disse Spørgsmaal angaar maa jeg sige, at jeg ingen personlig Kundskab har om, hvorvidt Brandforsikringerne taksere for højt, og langt mindre om, hvorvidt de udbetale for store Brandskadeerstatninger. Det er jo noget, som kun kan afgøres ved at følge de enkelte Tilfælde, som man personlig kender, og jeg har ikke en saadan Erfaring, at jeg tør udtale mig derom. Dog skulde jeg tro, at der neppe er nogen stor Grund til virkelig at frygte for, at Brandforsikringsselskabene udbetale for store Erstatninger. Det vilde jo dog stride mod Selskabernes aabenbare og øjensynlige Interesser, og man hører jo dog ogsaa fra mange Sider jevnlig Klager over, at Erstatningerne ere for smaa og for knebne, og at de ikke ere tilstrækkelige til at genopføre Bygningen for. Imidlertid er det naturligvis noget,